

Arrest

nr. 246 033 van 11 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. GYSELEN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. GYSELEN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 27 mei 2019.

1.2. Op 3 september 2019 wordt verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 9 december 2019 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te hebben.

U werd op 18 mei 1996 geboren in de stad Merida in de staat Merida. Toen u drie jaar oud was verhuisde u naar Caracas, waar u woonde tot uw elfde. Toen ging u in Maturin in de staat Monagas wonen. Toen u zeventien jaar oud was, keerde u terug naar de stad Ejido, net buiten de stad Merida om uw studies "openbare gezondheidsinspectie" aan de universiteit aan te vatten. U woonde er bij uw grootmoeder aan vaderskant.

In 2017 werden er in Merida veel betogingen georganiseerd. U nam gedurende drie maanden quasi non-stop deel aan sit-ins en deelde er soms eten, drank of geld uit. In juni 2017 reden er enkele Tupamaros, een gekende colectivo-groep, voorbij op een moto. Ze wezen naar u en enkele andere studenten en bedreigden jullie.

Door deze bedreiging en omdat u geen werk vond keerde u eind juli 2017 terug naar Maturin. Daar kwam u te weten dat er een confrontatie was geweest tussen betogers en ordediensten in Ejido, waarbij betogers het leven lieten. U besloot toen dat u Venezuela zou verlaten, maar uw familie wou dat u eerst een opleiding afwerkte. U moest ook uw documenten eerst nog laten apostilleren.

In augustus 2017 deden de politie en de Tupamaros een gezamenlijke inval in het huis van uw grootmoeder in Merida.

U volgde in Maturin vanaf 30 mei 2018 een opleiding tot airhostess.

U nam in Maturin deel aan drie betogingen. Bij een betoging in februari 2018 werd een foto van u getrokken en deze werd gepubliceerd in de krant "El Pitazo". U vreesde dat de Tupamaros u via deze foto zouden vinden. U maakte uw opleiding nog af en verhuisde uit angst voor de Tupamaros in augustus 2018 naar Caracas, waar u bij uw grootouders aan moederskant ging wonen. U wou hier ook uw documenten voor uw vertrek in orde brengen.

Nadat uw tante, die in België woont, te weten kwam dat u zwanger was, hielp ze u om naar België te komen.

U verliet Venezuela op 15 mei 2019. Uw grootouders aan moederskant reisden mee, maar keerden omwille van het koude klimaat terug naar Venezuela.

U deed op 27 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming. U vreest bij terugkeer naar Venezuela de Venezolaanse politie en gewapende groeperingen omwille van uw deelname aan betogingen. U vreest ook de slechte gezondheids- en voedselsituatie.

Op 24 september 2019 werd uw dochter E. M. in Brussel geboren. U vreest voor haar de onveilige en moeilijke socio-economische situatie in Venezuela, alsook het repressief politiek klimaat.

U haalt ook aan dat verschillende van uw familieleden problemen kenden in Venezuela.

Uw zus S. verblijft sinds 2015 in de Verenigde Staten omdat ze door C. M., uw oom aan moederskant, bedreigd werd. Ze had via sociale media een belediging aan de Venezolaanse strijdkrachten gepubliceerd.

Uw zus L. verblijft sinds augustus 2018 in Chili. Ze verliet Venezuela omwille van de socio-economische situatie.

U legt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming de volgende documenten neer: uw paspoort (origineel), uw identiteitskaart (origineel), een attest van uw werk in de kledingwinkel (origineel), een attest van uw stage in een apotheek (origineel), een attest betreffende uw vergunning als airhostess (origineel), een badge betreffende uw vergunning als airhostess (origineel), de puntenlijst van uw opleiding tot airhostess (origineel), de puntenlijst van uw opleiding aan de universiteit (origineel), een fiscaal attest (origineel), artikels over de veiligheids- en socio-economische situatie in Venezuela en de geboorteakte van uw dochter, E. M..

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u ten tijde van het persoonlijk onderhoud acht maanden zwanger was. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd er tijdens het interview om het uur een pauze ingelast. U werd er ook aan in het begin van het onderhoud op gewezen dat u steeds een pauze mocht vragen. Omwille van het feit dat u een alleenstaande vrouw bent, werd uw verzoek om internationale bescherming met voorrang behandeld.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend.

De reden hiervoor is dat uw problemen niet geloofwaardig zijn. Zelfs indien er geloof kon worden gehecht aan deze problemen, zijn deze niet zwaarwichtig en actueel genoeg om te kunnen besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van uw persoon. Uit uw verklaringen blijkt ook dat u geen oppositieprofiel hebt dat de aandacht zal trekken van de Venezolaanse autoriteiten of daaraan verwante groeperingen. Betreffende de socio-economische situatie en de veiligheidssituatie zijn er geen aanwijzingen dat u of uw dochter een reëel risico op ernstige schade lopen.

Betreffende uw vrees voor politieke repressie omwille van uw deelname aan betogingen, ontkent of betwist het CGVS geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, **Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report** van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc...

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard.

Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019.

In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Betreffende de bedreiging door de Tupamaros in Maturin dient er vooreerst te worden opgemerkt dat het enkel om een geschreeuwde bedreiging in de richting van u en enkele medebetogers ging (notities persoonlijk onderhoud, p. 10, 13), maar dat u niet aantoonde dat de Tupamaros werkelijk uw identiteit kennen en de intentie hebben om u te vervolgen. Naast de bedreiging die de Tupamaros naar u zouden hebben geroepen in juni 2017, hebben ze u immers nooit meer bedreigd of gepoogd te vervolgen. U haalt trouwens zelf meerdere keren aan dat u niet alleen omwille van de bedreiging, maar omwille van het gebrek aan werk, studiemogelijkheden en eten Merida verliet (notities persoonlijk onderhoud, p. 10).

De enige andere keer dat de Tupamaros u hebben proberen raken, was bij de huiszoeking bij uw grootmoeder in augustus 2017. Het is echter ten eerste helemaal niet aangetoond dat deze huiszoeking iets met u te maken had. De familie aanwezig tijdens de huiszoeking hebben aan de Tupamaros en de politie gevraagd waarom ze de inval deden, maar kregen geen antwoord (notities persoonlijk onderhoud, p. 16). Uzelf bent er ook niet zeker van dat de inval iets met u te maken had, want u verklaart: "misschien was het een deel van dezelfde bedreiging tegen mij, misschien zochten ze mij" (notities persoonlijk onderhoud, p. 10). Tijdens de inval werd het huis helemaal doorzocht en alles overhoop gehaald, maar verder is er niets gebeurd (notities persoonlijk onderhoud, p. 17). Er zijn door de invallers schijnbaar geen vragen over u gesteld of bedreigingen ten aanzien van u geuit. Uw verklaringen over de huiszoeking roepen bovendien vragen op, omdat de handelswijze van uw familie toch als merkwaardig kan worden bestempeld. In de dagen voor de inval probeerden de Tupamaros reeds meerdere keren over de muur te klimmen aan de achterkant van het huis van uw grootmoeder. Naast het gooien van brandende olie naar de Tupamaros heeft uw familie geen actie ondernomen om uw grootmoeder en haar huis te beschermen. Nochtans wonen uw tante en haar zoons in hetzelfde huis, in de verdieping boven de gelijkvloers van uw grootmoeder. Hoewel de Tupamaros reeds dagenlang probeerden binnen te geraken in het huis, overnachtte toch niemand van uw familie bij uw grootmoeder om haar bij een eventuele inval te beschermen (notities persoonlijk onderhoud, p. 16). Uw verklaringen over het gebrek aan beschermingsmaatregelen dat uw familie nam toen Tupamaros het huis van uw oma bedreigden roepen vragen op over de waarachtigheid van deze inval. Indien er werkelijk een dreigende inval gaande was, die gelinkt kon worden aan uw politieke activiteiten, zou het logisch zijn dat uw familie meer voorzorgsmaatregelen nam. Dit was trouwens gemakkelijk te bewerkstelligen aangezien uw tante en uw neven in hetzelfde gebouw als uw grootmoeder woonden en tijdelijk bij haar op het gelijkvloers konden verblijven. Dat uw familie na de inval wel veiligheidsmaatregelen nam, met name het verhogen van het hek aan de achterkant van het huis en het spannen van een elektrische draad, verandert voorgaande argumentatie niet.

Zelfs indien de huiszoeking bij uw grootmoeder werkelijk gebeurd is, leidt dit niet tot de conclusie dat u een actuele vrees dient te koesteren ten aanzien van de Tupamaros of de Venezolaanse autoriteiten. Na de inval is er immers niets meer gebeurd met uw grootmoeder of in het huis van uw grootmoeder. Er waren na de inval geen aanwijzingen meer dat de Tupamaros naar u op zoek waren, maar u was wel nog bevreesd omdat de andere jongeren die samen met u bedreigd waren problemen kende en er meer algemeen betogers en studenten vervolgd werden (notities persoonlijk onderhoud, p. 17). Over de vervolging van uw medebetogers verklaart u dat ze vervolgd werden en dat ze bij sommigen van hen thuis zijn gekomen, terwijl één van hen problemen had met zijn documenten toen hij het land probeerde te verlaten. De vier jongeren die een huisbezoek kregen, verblijven ondertussen allemaal in Colombia (notities persoonlijk onderhoud, p. 14).

Uit uw verklaringen blijkt dus dat de andere bedreigde jongeren eerst nog in Merida zijn gebleven en ondertussen zonder kleerscheuren Venezuela hebben kunnen verlaten. Uzelf verbleef na de bedreiging van de Tupamaros nog bijna twee jaar in Venezuela, wat ook aantoonde dat u geen gegronde vrees bezit ten aanzien van deze groep.

U verklaart ook bevreesd te zijn voor de Tupamaros omdat er een foto van u op een betoging werd gepubliceerd in "El Pitazo", maar slaagt er niet in het CGVS te overtuigen dat deze publicatie werkelijk plaatsvond. Vooreerst legt u dit artikel niet neer. Iemand had u er indertijd wel een screenshot van gestuurd, maar u hebt het niet bijgehouden omdat het geheugen op uw telefoon niet toereikend was. Straffer nog, u weet zelfs niet waar het desbetreffende artikel over ging want u hebt het niet gelezen (notities persoonlijk onderhoud, p. 18). Het feit dat u deze screenshot niet bijhield zonder zelfs het artikel te lezen duidt op een gebrek aan interesse dat moeilijk te rijmen valt met de vrees die de publicatie bij u teweeg zou hebben gebracht. U verklaart namelijk door dit artikel zo bang te zijn geworden dat u verhuisde van Maturin naar Caracas (notities persoonlijk onderhoud, p. 10, 19). U zou het artikel zelf nog wel hebben teruggezocht maar u wist niet of het van de website of de facebookpagina van "El Pitazo" kwam (notities persoonlijk onderhoud, p. 18-19). Aangezien de oorspronkelijke screenshot u door een vriendin in Merida werd toegestuurd (notities persoonlijk onderhoud, p. 19), zou er wel verwacht kunnen worden dat, als u werkelijk bevreesd was door de publicatie van uw foto, u meer moeite zou hebben gedaan om aan het artikel te geraken, onder andere bijvoorbeeld via deze vriendin. U had zodoende het artikel kunnen lezen en de wijze waarop het gepubliceerd werd en de verspreiding ervan kunnen checken, en zodoende het gevaar Eurostation, Ernest Blerotstraat 39, 1070 BRUSSEL www.cgvs.be T 02 205 51 11 F 02 205 50 01 cgvs.info@ibz.fgov.be 4 ten aanzien van uw persoon concreter kunnen inschatten. De gang van zaken die u beschrijft, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze publicatie.

De ongegrondheid van uw vrees wordt bevestigd door het feit dat u na de bedreiging van de Tupamaros in 2017 handelde op een wijze die niet overeenstemt met de door u aangehaalde vrees. U bleef na de bedreiging immers deelnemen aan de betogingen. Hoewel u uit voorzorgsmaatregelen hierbij uw gezicht bedekte en op verschillende locaties overnachtte (notities persoonlijk onderhoud, p. 14), stemt dit gedrag niet overeen met de door u aangehaalde vrees. Ook nadat u gevlucht was naar Maturin, nam u nog deel aan drie betogingen (notities persoonlijk onderhoud, p. 17-18), en dit terwijl u reeds bedreigd was door Tupamaros omwille van uw deelname aan betogingen, en hierom was gevlucht naar Maturin. Van augustus 2018 tot mei 2019 verbleef u bovendien in een wijk in Caracas die naar eigen zeggen door Tupamaros en andere colectivo's gecontroleerd werd (notities persoonlijk onderhoud, p. 10). Dat u, die zich bedreigd voelde door de Tupamaros, besloot om in een dergelijke wijk te gaan wonen is op zijn minst opmerkelijk te noemen. Deze vaststelling wordt bevestigd door het feit dat u oudtantes hebt in Maracaibo, wat eventueel een veiliger toevluchtsoord zou kunnen zijn. U verklaart hierover dat u besloot het risico te nemen om zich bij uw grootouders te vestigen en dat dit het enige huis in Caracas was waar u kon verblijven om uw documenten voor uw vertrek in orde te brengen. Uw administratie voor uw vertrek kon u enkel in de hoofdstad regelen en u zorgde ook voor uw grootouders (notities persoonlijk onderhoud, p. 10-11). Deze uitleg klopt echter niet. Vooreerst hebt u ook nog een nonkel die midden 2018 nog steeds in Caracas verbleef, in een andere wijk dan die van uw grootouders. U verklaart dat u niet bij hem kon verblijven na uw vlucht uit Maturin, omdat hij te weinig geld had om u onderdak te bieden (notities persoonlijk onderhoud, p. 15). Ontoereikende financiële middelen kunnen echter moeilijk een verklaring vormen voor uw keuze om bij uw grootouders, die in een wijk wonen waar uw bedreigers actief zijn, te gaan wonen tijdens de voorbereiding van uw vlucht. Daarenboven had u het laatste document dat u nodig had om Venezuela te kunnen verlaten al op 23 augustus 2018 ontvangen (notities persoonlijk onderhoud, p. 11), en was u toen dus eigenlijk al klaar om het land te verlaten. U bleef echter nog meer als acht maanden bij uw grootouders wonen in de door colectivo's beheerste wijk, zonder dat hiervoor een dwingende reden was. U verklaart hierover dat u eerst geld aan het sparen was om via land Venezuela te verlaten. Nadat uw tante zei dat ze u ging steunen, besloot u nog drie maanden te wachten (notities persoonlijk onderhoud, p. 11). Het feit dat u moet wachten om uw vertrek uit Venezuela te kunnen ondernemen is geen afdoende uitleg om te verklaren waarom u in een voor u risicovolle locatie bleef wonen. Uit voorgaande blijkt dat u, hoewel er alternatieven bestonden, de onlogische beslissing nam om in een wijk te gaan wonen waar uw bedreigers actief zijn, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

U nam bovendien nog onlogische risico's die uw verklaarde vrees voor de Tupamaros verder ondermijnen. U keerde in het kader van de eindejaarsfeesten van 2018 nog terug naar Merida, hoewel u deze stad had ontvlucht uit angst voor de Tupamaros. Straffer nog, u verbleef tijdens deze feesten een week in het huis van uw grootmoeder in Ejido (notities persoonlijk onderhoud, p. 12).

Dit feit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees voor de Tupamaros, aangezien dit het huis was waar volgens uw verklaringen een huiszoeking in werd gedaan. Dat u ervoor kiest in een huis te verblijven waar groepen gelinkt aan het Venezolaans reeds zijn binnengevallen, is niet logisch. U verklaart hierover dat het eigenlijk minder dan een week was en dat u het risico nam om uw grootmoeder te kunnen zien. Zij kan omwille van haar fysieke toestand niet zelf naar Caracas of Maturin komen (notities persoonlijk onderhoud, p. 12). Deze uitleg volstaat niet om te verklaren waarom u op eigen initiatief terugkeerde naar het huis in Merida en zichzelf aan gevaar blootstelde, en dit zonder dat hier een dwingende reden voor was.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw deelname aan betogingen niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Zelfs indien de publicatie van uw foto in "El Pitazo" geloofwaardig zouden zijn, kan er uit dit feit niet geconcludeerd worden dat u een actuele vrees dient te koesteren ten aanzien van de Tupamaros of de Venezolaanse autoriteiten. U werd nooit op een negatieve wijze aangesproken over de foto die van u werd gepubliceerd. Uw naam werd in het artikel niet vermeld en u hebt ook nooit aanwijzingen gehad dat de Tupamaros naar u op zoek waren, hoewel u bang was dat ze u via gezichtsherkenning op facebook konden vinden (notities persoonlijk onderhoud, p. 19). Toen u na de publicatie van de foto in Caracas verbleef hebt u er ook geen problemen gekend (notities persoonlijk onderhoud, p. 10).

Het feit dat u Venezuela op legale wijze verliet (notities persoonlijk onderhoud, p. 3) en uw documenten nog liet apostilleren voor uw vertrek (notities persoonlijk onderhoud, p. 14) bevestigt dat uw vrees voor de Venezolaanse overheid minstens dient gerelativeerd te worden. U verklaart hierover dat u meer dan de overheid de politie en de gewapende groeperingen vreest (notities persoonlijk onderhoud, p. 19). Deze uitleg verklaart uw handelswijze echter niet, daar de overheid, de ordediensten en de colectivo's samenwerken en er bij een gegronde vrees ten aanzien van één van deze actoren omzichtigheid kan worden verwacht in uw contacten met één van hen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u of uw familie –los van uw verklaarde problemen omwille van de betogingen waaraan u deelnam - niet over een oppositieprofiel beschikt dat de aandacht zou kunnen trekken van de Venezolaanse autoriteiten of daaraan gelinkte groeperingen.

Naast deelname aan de betogingen hebt u geen politieke activiteiten ontwikkeld (notities persoonlijk onderhoud, p. 8). Uw deelname aan de betogingen in Merida blijkt niet ingegeven te zijn door een fervent activisme. U was geen lid van een politieke partij (notities persoonlijk onderhoud, p. 9) of van verenigingen of organisaties van politiek geëngageerde studenten aan de universiteit, omdat u zich eerder op uw studies focuste (notities persoonlijk onderhoud, p. 13). U nam wel gedurende drie maanden quasi non-stop deel aan de sit-ins in Merida (notities persoonlijk onderhoud, p. 12) en was een actieve deelnemer doordat u gedoneerd geld, eten, drank en kledij uit te delen onder deelnemers (notities persoonlijk onderhoud, p. 13) en vaak vooraan stond in de betoging (notities persoonlijk onderhoud, p. 10). Deze rol blijkt u echter niet te hebben vervuld vanuit een activistische inslag. U verklaart dat u deel begon te nemen aan de betogingen omdat u deze altijd tegenkwam als u afspraak met vrienden of op stap ging en dat de meeste inwoners van Ejido betrokken geraakten bij de betogingen (notities persoonlijk onderhoud, p. 9-10). Mensen spraken u aan voor het uitdelen van proviand aan de deelnemers van de betogingen omdat de buurtbewoners in Ejido u kenden en u altijd aanwezig was op de betogingen, en niet omdat u zelf op zoek was naar een rol in de organisatie (notities persoonlijk onderhoud, p. 13). Uit voorgaande kan er geconcludeerd worden dat u betrokken was bij de betogingen als buurtbewoner, maar niet als politiek activist, organisator of studentenleider. U was met uw aanwezigheid bij de betogingen overigens evenmin een uitzondering die buitensporige aandacht zou kunnen trekken: in de stad geraakten namelijk de meeste of zelfs alle mensen betrokken bij de betogingen (notities persoonlijk onderhoud, p. 9) en de grote meerderheid van uw medestudenten nam volgens u ook deel aan betogingen in Merida (notities persoonlijk onderhoud, p. 12-13).

Uw familie kende bovendien geen specifieke problemen na uw vertrek uit Venezuela (notities persoonlijk onderhoud, p. 8), een gegeven dat nogmaals bevestigt dat u geen vrees voor vervolging dient te koesteren ten aanzien van de Venezolaanse overheid.

Betreffende uw familie merkt het CGVS op dat uw ouders geen politieke activiteiten uitoefenen (notities persoonlijk onderhoud, p. 5), maar dat uw moeder omwille van haar vroegere werk als diëtist in een ziekenhuis verplicht lid is van de "Partido Socialista Unido de Venezuela", de regeringspartij (notities persoonlijk onderhoud, p. 21) en over een "Carnet de la Patria" beschikt, waarmee zij voedselpakketten kan verkrijgen (notities persoonlijk onderhoud, p. 6-7). Uw oom, C. M., is officier in de Venezolaanse marine (notities persoonlijk onderhoud, p. 6). Een verre oom van u is voor de regimepartij burgemeester in een dorp (notities persoonlijk onderhoud, p. 7-8). Uit voorgaande blijkt dat alvast een deel van uw familie als pro-regime te bestempelen valt.

Aan de oppositiekant hebt u een nicht die lid is van de partij van Maria Cochina Machado. U kent de naam van deze partij niet en uw nicht heeft behalve haar lidmaatschap geen specifieke functie binnen de partij (notities persoonlijk onderhoud, p. 7-8). Hieruit blijkt dat uw nicht geen hoog oppositieprofiel heeft dat tot een risico op vervolging in uw hoofde zou kunnen leiden.

In verband met uw zus verklaart u dat ze problemen kende met uw oom C. M. omdat ze met een post op haar facebookaccount militairen had bekritiseerd die betogers aanvielen. Carlos publiceerde haar post op zijn eigen account en schreef er het adres van uw zus bij. Uw zus werd hierdoor lastig gevallen en gepest, maar u concretiseert dit probleem niet. U verklaart enkel dat ze gepest werd en dat er mensen zelfs iets tegen haar zeiden in de kerk (notities persoonlijk onderhoud, p. 20), maar hieruit blijkt niet dat uw zus werkelijk werd vervolgd. Deze vaststelling wordt bevestigd door het feit dat C. en uw ouders sinds vorige Kerst hun contact terug hebben hersteld (notities persoonlijk onderhoud, p. 20). Dit wijst er duidelijk op dat uw zus door de actie van C. geen ernstige vervolging heeft ondergaan, want het zou anders ondenkbaar zijn dat uw ouders terug het contact met hem aanknopen. Niemand anders van uw familie, uzelf ook niet, kende bovendien problemen door de problemen van uw zus, hoewel jullie wel voorzichtig moeten omspringen met uw oom omwille van zijn reacties (notities persoonlijk onderhoud, p. 6).

Uit bovenstaande blijkt overvloedig dat er geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw deelname aan betogingen. Er kan u omwille van deze activiteiten dan ook geen beschermingsstatus worden toegekend.

Betreffende uw vrees in verband met de moeilijke socio-economische situatie, merkt het CGVS op dat er naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei

2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

In verband met de socio-economische situatie haalt u aan dat uw beide zussen aan ondervoeding leden toen ze naar het buitenland vertrokken (notities persoonlijk onderhoud, p. 6) en dat uzelf acht kilogram was afgevallen toen u zwanger was, en dit door een combinatie van ontoereikend eten en misselijkheid (notities persoonlijk onderhoud, p. 20). Ook uw broer en vader zouden aan voedseltekort lijden (notities persoonlijk onderhoud, p. 6). Uit uw verklaringen kan echter niet worden afgeleid dat uw familie zich in een bijzonder preciaire situatie bevindt in Venezuela. U vervulde in 2018 nog een opleiding tot airhostess in een privé-instituut (notities persoonlijk onderhoud, p. 9). Uw vader en broer werken nog steeds als handelaars (notities persoonlijk onderhoud, p. 5 en 7) en in principe heeft uw familie nog altijd recht op voedselpakketten via de "Carnet de la Patria" van uw moeder (notities persoonlijk onderhoud, p. 7). Uw ouders verblijven nog steeds in hun huis in Maturin, waar ze de eigenaars van zijn (notities persoonlijk onderhoud, p. 5) en uw vader beschikt nog over zijn auto, waarmee jullie met Kerstmis 2018 op reis naar Merida ging om de feesten te vieren (notities persoonlijk onderhoud, p. 11).

Uw vader onderging recent ook nog een spoedoperatie, en hoewel uw moeder via haar connecties in het ziekenhuis enkel een afspraak in de operatiekamer kon maken, slaagde uw familie er wel om al het operatiemateriaal van buitenaf te regelen (notities persoonlijk onderhoud, p. 21). Uit het voorgaande blijkt dat uw familie nog over financiële middelen beschikt en zich niet in een situatie bevindt die als mensonwaardig kan worden beschouwd. Er is ook geen reden om te concluderen dat u of uw dochter bij terugkeer naar Venezuela niet terecht zouden kunnen bij uw familie, en in een mensonwaardige situatie zouden belanden. Daarenboven blijkt uit het persoonlijk onderhoud dat u tijdens uw zwangerschap steun kreeg van familie uit het buitenland (notities persoonlijk onderhoud, p. 20). Uit uw verklaringen blijkt niet dat deze steun nu niet meer voor u beschikbaar zou zijn. Het loutere feit van alleenstaande moeder te zijn kan dan ook niet tot de conclusie leiden dat u of uw dochter een reëel risico op ernstige schade lopen, daar u duidelijk op een familiaal netwerk kan rekenen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De door u neergelegde documenten ondersteunen uw identiteit, de geboorte van uw dochter en uw socioeconomische achtergrond. Deze elementen staan momenteel niet ter discussie.

De door u neergelegde uittreksels uit de media betreffende de algemene situatie in uw land, waarmee het CGVS rekening houdt in haar beleid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het Verzoekschrift

2.1. Met betrekking tot de toekenning van de vluchtelingenstatus, voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag; artikel 3 van het EVRM; artikel 48 van de Vreemdelingenwet; de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering); het algemeen beginsel van voorzichtigheid: het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

Zij stelt dat verwerende partij beweert dat zij enkel bij de betogingen betrokken was als buurtbewoonster en niet als politiek activist en dat haar hierdoor een bepaalde bedoeling wordt aangewezen die verwerende partij niet staft met vaststaande feiten. Zij stelt dat de stelling dat verzoekster een louter logistieke rol zou hebben gehad bij de betogingen in Merida en niet vanuit een activistische inslag een loutere veronderstelling is van verwerende partij die leest als een intentieproces in hoofde van verzoekende partij. Zij gaat hiermee ook voorbij aan het feit dat verzoekster eveneens in 2018 deelnam aan drie betogingen in Maturin, waar zij kennelijk niet deelnam in een hoedanigheid van buurtbewoner, maar vanuit een politiek activisme. Zij betoogt verder als volgt: *“Deze latere deelname aan de betoging in Maturin wordt ook niet besproken in de bestreden beslissing maar toont duidelijk aan dat er wat het motief van de deelname aan de betogingen in Merida betreft, duidelijk sprake is van een intentieproces door verwerende partij, dat bovendien niet door feiten wordt gestaafd. Tot slot kunnen er vraagtekens worden geplaatst bij de vermeende sympathie van een deel van de familie van verzoekende partij voor het Venezolaanse regime. Vooreerst duiden het verplichte lidmaatschap van de PSUV omwille van een arbeidsbetrekking alsook het bezitten van een ‘Carnet de la Patria’ niet noodzakelijk op een daadwerkelijke sympathie voor het regime, maar kan het hier gaan om een verplichting, die tevens noodzakelijk is om te kunnen overleven in de context van de Venezolaanse dictatuur. Bovendien sluit de vermeende sympathie van een deel van de familie van verzoekende partij geenszins uit dat deze laatste zelf wél een tegenstander van het regime is. Zelfs indien uw Raad zou besluiten dat de vaststaande deelname van verzoekende partij aan betogingen tegen het Venezolaanse regime niet zouden zijn ingegeven door een fervent politiek activisme, quod non, dan nog dient na lezing van artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet te worden nagegaan of er in het licht van de loutere deelname aan betogingen sprake is van een gegronde vrees tot persoonlijke en doelgerichte vervolging jegens verzoekende partij vanwege het Venezolaanse regime omwille van de politieke overtuiging die haar door deze deelname wordt toegeschreven door de actor van vervolging, in casu het Venezolaanse regime. Wat de vrees van verzoekende partij voor de Tupamaros betreft, volhardt zij in haar verklaringen aangaande de bedreigingen die zij ontving in juni 2017 en de inval in het huis van haar grootmoeder in augustus 2017. Zij meent dat deze gebeurtenissen eens te meer aantonen dat zij wel degelijk omwille van haar deelname aan betogingen geïsoleerd werd door het Venezolaanse regime. In dit verband kan dienstig verwezen worden naar het principe van het voordeel van de twijfel”*. Na een theoretische uiteenzetting over het principe van het voordeel van de twijfel stelt zij met betrekking tot het politiek profiel van verzoekster dat haar deelname aan betogingen en dus beperkte activiteiten binnen de Venezolaanse oppositie door verzoekster niet worden uitgesloten door verwerende partij en dat haar politieke profiel en overtuiging slechts op basis van hogervermeld intentieproces wordt in twijfel getrokken, maar haar profiel van deelnemer aan betogingen tegen het regime staat ook voor verwerende partij vast.

Met betrekking tot de vervolging van politieke opposenten door het Venezolaanse regime stelt verzoekster dat uit objectieve informatie blijkt dat er sprake is van doelgerichte vervolging van opposanten van het regime met een gelijkaardig profiel als verzoekster, met name een persoon die heeft deelgenomen aan protestacties tegen het regime. Zij citeert daarbij vooreerst verschillende passages uit Amnesty International, *“Hunger for Justice: Crimes against humanity in Venezuela”*, mei 2019 (p. 17; 18, 25-26; 27; 28; 33) waarin gevallen zijn gedocumenteerd van buitengerechterlijke executies van jonge mannen die hebben deelgenomen aan protesten en die onder meer actief waren op sociale media; het buitensporig geweld door de ordediensten tijdens protestbetogingen in 2019. Zij besluit daar uit dat *“ook opposanten van het Venezolaanse regime met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij, met name deelnemers aan betogingen tegen het regime, specifiek worden geïsoleerd en het risico lopen het slachtoffer te worden van buitengerechterlijke executie, dood of verwonding tijdens protesten tegen het regime en willekeurige detentie”*. Zij citeert verder ook uit OHCHR, *“Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights on the situation of Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”*, 5 juli 2019 (p. 7-8) en stelt dat verwerende partij niet kan stellen dat verzoekster niet specifiek geïsoleerd werd en wordt door het Venezolaanse regime en een gegronde vrees voor vervolging koestert. *“Het tegendeel is immers waar: iemand met het politieke profiel van verzoekende partij loopt wel degelijk het risico om specifiek geïsoleerd te worden door de*

Venezolaanse autoriteiten. Haar deelname aan meerdere betogingen tegen het regime en het feit dat zij door de Tupamaros werd bedreigd en dat deze laatste haar huis zijn binnengevallen, toont dit duidelijk aan". Tenslotte verwijst verzoeker ook naar de COI Focus addendum van 1 juli 2019 aangaande de veiligheidssituatie en stelt "Dat verwerende partij op basis van bovenstaande bron, nota bene een rapport van haar eigen studiedienst, tot de conclusie komt dat er voor een persoon met een gelijkaardig politiek profiel als dat van verzoekende partij geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, doet meer dan één wenkbrauw fronsen: uit bovenstaand rapport blijkt immers dat er wel degelijke op systematische wijze mensenrechtenschendingen plaatsvinden tegen de deelnemers aan de protestacties tegen het regime en die aanzien worden als tegenstanders van het regime omwille van hun deelname aan betogingen, net zoals dit voor verzoekende partij het geval is".

In ondergeschikte orde stelt verzoekster met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, na een theoretische uiteenzetting over artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM met betrekking tot haar persoonlijke situatie het volgende:

"Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing in hoofdzaak naar de socio-economische situatie van haar familie in Venezuela om te besluiten dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela niet in een menswaardige situatie zou terechtkomen (stuk 1, p. 6). Los van het vermeende toereikende karakter van de financiële middelen van de familie van verzoekende partij, lijkt verwerende partij in de bestreden beslissing volledig voorbij te gaan aan het feit dat verzoekende partij gedurende haar zwangerschap 8 kilogram is afgevallen omwille van het voedseltekort en dat ook haar broer en vader onder dit tekort leden. Dezese situatie van ondervoeding gedurende de zwangerschap deed zich voor toen verzoekende partij bij haar familie was en aldus op hun steun kon rekenen. Het is dan ook onbegrijpelijk dat verwerende partij stelt dat uit de verklaringen van verzoekende partij niet kan worden afgeleid dat haar familie zich in een bijzondere precaire situatie bevindt, en dit terwijl verzoekende partij als zwangere vrouw 8 kilogram is afgevallen door ondervoeding. Een dergelijke ondervoeding is duidelijk een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om in de elementaire levensbehoefte voedsel te voorzien. Deze socio-economische behandeling van uitzonderlijke aard is bovendien het gevolg van het handelen en/of de nalatigheid van het Venezolaanse regime (zie infra). Verzoekende partij is aldus van mening dat zij wel degelijk persoonlijke elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela in het licht van de hieronder beschreven algemene humanitaire situatie wel degelijk persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt en dat verwerende partij in dit opzicht in de bestreden beslissing allerminst pertinente elementen aanbrengt die het tegendeel aantonen".

Zij staft haar stelling door uitvoerig te citeren uit internationale rapporten met betrekking tot de humanitaire situatie in Venezuela (onder meer, European Parliamentary Research Service (EPRS), "The Venezuelan migrant crisis: A growing emergency for the region", december 2018; Inter-American Commission on Human Rights (IACHR), "Resolution 2/18: Forced Migration of Venezuelans", 14 maart 2018, Resolution 2/18; United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, "Human Rights and Democracy Report 2017 – Venezuela", 16 juli 2018; Human Rights Watch, "World Report 2018 – Venezuela", 18 januari 2018; ACAPS, Venezuela situational update and 2019 outlook, 28 maart 2019; International Crisis Group (ICG), "Friendly Fire: Venezuela's Opposition Turmoil", 23 december 2018 en International Crisis Group (ICG), "Misery as Strategy: The Human Cost of Conflict", 31 mei 2018) en stelt onder meer dat volgens International Crisis Group de ernstige humanitaire omstandigheden het gevolg zijn van de nalatigheid van de overheid. Verder citeert verzoekster een aantal rapporten die aantonen dat de gezondheidszorg in Venezuela is ingestort, dat vele Venezolanen zich naar het buitenland begeven om daar de nodige medische zorgen te verkrijgen (onder meer ACAPS, "Venezuela situational update and 2019 outlook", 28 maart 2019; Mercer - Mobility Exchange, "Insights: Caracas, Venezuela: Healthcare Crisis", VOA News, "Venezuela's Health Care System Continues Downward Spiral", 20 februari 2019). Verder wordt gewezen op de dalende voedselzekerheid en ondervoeding (Human Rights Watch, Venezuela's Humanitarian Emergency: Large-Scale UN Response Needed to Address Health and Food Crises, 4 april 2019) en het feit dat jet voedsel door de regering wordt verdeeld volgens het Plan de la Patria dat tot doel heeft de voedselproductie en distributie van voedseldozen te versterken via CLAP, dat evenwel afhankelijk is van het bezit van een vaderlandkaart (het ACAPS rapport).

Tenslotte citeert verzoekster nog uit de reeds geciteerde rapporten van International Crisis Group en het Europees Parlement onder meer om de volatiele veiligheidssituatie in Venezuela te illustreren en citeert uit "Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, Venezuela: Treatment by the authorities and

progovernment groups of failed refugee claimants who return to the country (2016-December 2017), 5 januari 2018 met betrekking tot de terugkeer naar Venezuela.

In een derde onderdeel stelt verzoekster dat verwerende partij haar relaas onvoldoende geanalyseerd heeft en de beslissing derhalve niet voldoende gemotiveerd.

Verzoekster vordert in hoofddeel haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en terug te verwijzen voor verder onderzoek.

2.2. Verzoekster voegt de bestreden beslissing en het attest juridische bijstand toe aan het verzoekschrift.

3. Nieuwe elementen

Verwerende partij legt een aanvullende nota neer dd. 6 november 2020, waarbij in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: *“OCHCR, Human Rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018 (hyperlink); de *“COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019 (hyperlink); de *“COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 (hyperlink); *“OHCHR, Human Rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”* van juli 2019 (hyperlink); *“Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020”* van juni 2020 (hyperlink), *“EASO: Venezuela Country Focus”* van augustus 2020 en *“COI Focus Venezuela: Situatieschets”* van 15 mei 2020.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

4.2. Na grondig onderzoek van het administratief dossier, de door partijen bijgebrachte landeninformatie, het verzoekschrift en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad het volgende vast met betrekking tot verzoeksters vluchtmotieven.

Verzoekster beroept zich voor haar verzoek om internationale bescherming op haar vrees voor vervolging vanwege de Tupamaros omwille van haar deelname aan betogingen in Merida en in Maturin en omwille van het gebrek aan voedsel en werk in Venezuela. Volgens haar verklaringen nam verzoekster deel aan een aantal sit-ins in Merida gedurende 3 maanden in 2017. Zij was geen lid van een politieke partij maar raakte bij de betogingen betrokken toen zij op stap ging met vrienden en zij langs de demonstraties passeerde. Verzoekster studeerde in die periode aan de universiteit in Merida en nam samen met andere studenten deel aan de betogingen. Zij verklaart dat zij vooral drank, eten en geld dat de buurtbewoners doneerden aan de jongeren uitdeelde tijdens de betogingen (notities, p. 9). Volgens haar verklaringen zou zij in juni 2017, samen met een groep studenten bedreigd zijn geweest door enkele Tupamaros op een moto. Uit angst verhuisde verzoekster naar Maturin, waar zij sinds haar elfde jaar had gewoond. Daar vernam zij dat de politie het huis van haar grootmoeder in Merida was binnengedrongen samen met een aantal Tupamaros.

In Maturin nam verzoekster deel aan drie betogingen tegen het regime. Tijdens een betoging in februari 2018 zou een foto van haar zijn genomen die werd gepubliceerd in *“El Pitazo”*. Zij maakte haar opleiding als airhostess die zij volgde in Maturin nog af en verhuisde in augustus 2018 naar Caracas

waar ze bij haar grootouders verbleef in afwachting dat haar documenten om het land te verlaten in orde zouden gebracht worden.

4.3. De Raad stelt vast dat de door verzoekster aangehaalde problemen door de commissaris-generaal niet geloofwaardig worden geacht en, zelfs indien geloofwaardig, niet actueel en zwaarwichtig genoeg om te kunnen besluiten tot een gronde vrees voor vervolging in haar hoofde. Wat betreft de door verzoekster ingeroepen vrees voor vervolging omwille van haar politieke activiteiten in Venezuela stelt de Raad vast dat uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat Venezuela momenteel een diepe economische en politieke crisis kent en dat er sprake is van een evolutie van de politieke repressie en intimidatie van politieke tegenstanders van het regime. Sinds 2014 vinden op regelmatige basis massademonstraties plaats gericht tegen het regime die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk wordt geprotesteerd tegen de daling van de levensstandaard. Uit de landeninformatie blijkt dat de protesten in de periodes van mei tot juli 2017 en die van de eerste helft van 2019, het hevigst waren met tienduizenden demonstranten die op straat kwamen om tegen te regering Maduro te demonstreren (Ambtsbericht, p. 59). In 2019 zouden GNB (Guardia nacional bolivariana), de PNB (Policía nacional bolivariana), de FAES (La Fuerza de acciones especiales) en sommige staats- en gemeentelijke politiediensten tijdens bepaalde politieke protesten opzettelijk buitensporig geweld hebben gebruikt om angst te zaaien en verdere protesten te ontmoedigen. Ook de door de overheid bewapende *colectivos* gebruiken soms geweld tegen demonstranten, vaak in overleg met de veiligheidstroepen. In vele gevallen leidden deze acties zelfs tot doden en ernstig gewonden (OHCHR, *Human Rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*, 5 juli 2019). In de aanvullende nota van verwerende partij wordt, op basis van geactualiseerde landeninformatie bevestigd dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toenam. Uit het EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden geviseerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechten-verdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', p. 59-60; EASO, p. 52). Hierbij wordt ook opgemerkt dat Venezolaanse autoriteiten op willekeurige basis geweld gebruiken bij demonstraties en demonstranten en omstanders oppakken en mishandelen om een signaal af te geven (Ambtsbericht, p. 39). Vooral oppositie leden en jonge politieke activisten die zeer actief zijn, ondermeer via sociale media zijn volgens het EASO rapport het doelwit van doelgerichte repressie vanwege de regering (EASO, p. 53) maar ook hun familieleden kunnen het slachtoffer worden van intimidatie, met inbegrip van onrechtmatige detentie en aanvallen op hun eigendommen (*idem*).

Waar verzoekster stelt dat er sprake is van doelgerichte vervolging van opposanten van het regime met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekster, met name een persoon die heeft deelgenomen aan protestacties tegen het regime en daarvoor verwijst naar een aantal gevallen van buitengerechterlijke executies van personen die hebben deelgenomen aan protesten en die worden geciteerd in mensenrechtenrapporten van Amnesty International en OHCHR, stelt de Raad vast uit de geciteerde landeninformatie blijkt dat, wat demonstranten met een laag profiel betreft, er geen sprake is van doelgerichte vervolging maar dat veeleer willekeurige arrestaties plaatsvinden om mensen te ontmoedigen om deel te nemen tijdens en na manifestaties. Vooral oppositie leden en jonge politieke activisten die zeer actief zijn, onder meer via sociale media zijn volgens het EASO rapport het doelwit van doelgerichte repressie vanwege de regering (EASO, p. 53) en kunnen ook hun familieleden het slachtoffer worden van intimidatie, met inbegrip van onrechtmatige detentie en aanvallen op hun eigendommen (*idem*). Uit de "*COI Focus Venezuela Situatieschets*" van 15 mei 2020 blijkt ook dat ten gevolge van de COVID crisis algemene quarantainemaatregelen, waaronder het verbod op grote bijeenkomsten, werden afgekondigd en dat na de politieke spanningen met betrekking tot het voorzitterschap van de Nationale Vergadering begin januari 2020, massale protesten uitbleven. Evenwel werd een oppositiemars in Barquisimeto in februari 2020 in aanwezigheid van oppositieleider Guaido aangevallen door *colectivos* en werd ook een demonstratie in maart 2020 in Caracas met traangas bestookt, waarna drie parlementsleden van de oppositie werden gearresteerd (*idem*, p. 9).

Uit dit alles blijkt dat demonstranten met een laag politiek profiel inderdaad het slachtoffer kunnen worden van repressie en intimidatie tijdens betogingen maar dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang de individuele omstandigheden van de verzoekster. De Raad herinnert in deze er aan dat de loutere verwijzing naar een bepaald profiel niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Het is aan de verzoekster om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekster zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

4.4. *In casu* stelt de Raad vast dat verzoekster deelnam aan betogingen in Merida en Maturin, maar dat zij verklaart geen lid te zijn geweest van een organisatie of een politieke partij (notities, p. 13), hoewel er aan de universiteit in Merida wel organisaties van politiek geëngageerde studenten actief waren. Zij verklaart wel deelgenomen te hebben aan een 30-tal sit-ins en daarbij drank en eten te hebben rondgedeeld. Zij werd evenwel eerder toevallig bij de betogingen betrokken, met name omdat zij er langskwam met vrienden en zij is niet zelf op zoek gegaan om te gaan deelnemen. Wat haar deelname aan de betoging in Maturin betreft, stelt verzoekster dat het ging om een betoging door de oppositie *“om ergens voor te gaan stemmen. Dus dat was geen stemming georganiseerd door de nationale kiesraad.”* (notities, p. 10). Voor zover verzoekster valt onder het profiel van demonstrant, blijkt evenwel dat haar politieke engagement als dusdanig eerder beperkt was en dat zij, behalve het uitdelen van drank en voedsel aan demonstranten in Merida, geen vooraanstaande of leidinggevende rol had bij de protesten. Waar verzoekster stelt dat er sprake is van een intentieproces in hoofde van verwerende partij nu in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zij deelnam als buurtbewoonster en niet als politiek activist, kan de Raad verzoekster niet bijtreden, nu verzoekster zelf verklaarde dat zij eerder toevallig bij de betogingen te zijn betrokken geweest en geen rol zocht in de organisatie en zelf haar rol tijdens de betogingen minimaliseert tijdens het persoonlijk onderhoud, zodat de bestreden beslissing op dit punt een correcte weergave is van haar verklaringen. De Raad stelt verder vast dat verzoekster de conclusie van verwerende partij, met name dat haar politieke activiteiten beperkt waren, niet weerlegt. Verder toont verzoekster ook niet aan dat zij andere politieke activiteiten zou hebben gehad dan haar deelname aan de betogingen, zodat zij op dat punt de vaststelling in de bestreden beslissing dat haar politieke activiteiten hiertoe beperkt waren, in wezen bijtreedt. Waar verzoekster nog aanvoert dat, voor zover haar deelname niet zou worden ingegeven door fervent politiek activisme, in elk geval moet worden nagegaan of er sprake is van persoonlijke en doelgerichte vervolging omwille van een toegeschreven politieke overtuiging, wijst de Raad er op dat het aan verzoekster toekomt om *in concreto* een actuele en individuele gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In dit verband stelt de Raad vooreerst vast dat de door verzoekster beschreven deelnames aan de protestacties in Merida plaats vonden in 2017 op een ogenblik dat, zoals hoger reeds opgemerkt, de massademonstraties tegen het regime het hevigst waren. Voor zover uit de landeninformatie blijkt dat ook in die periode buitensporig geweld werd gebruikt door het regime tegen demonstranten blijkt evenwel niet dat verzoekster zelf individueel werd geïdendeerd.

Zo blijkt uit haar verklaringen dat zij, behalve na een betoging in juni in Merida, niet persoonlijk is geïdendeerd tijdens de betogingen, niet werd opgepakt tijdens of na de sit-ins of op enige andere wijze is vervolgd. Zij verklaart weliswaar mondeling bedreigd te zijn geweest door Tupamaros op een moto na een betoging in juni 2017 in Merida, maar haar verklaringen hierover zijn vaag. Zij verklaart dat één van de Tupamaros naar haar wees en zei *“je bent geïdendeerd” (...)* hij zei ook iets van *dat hij foto's had van ons*” (notities, p. 13). Verder heeft zij evenwel, hoewel zij daarna nog 2 tot 3 weken in Merida verbleef en nog bleef deelnemen aan betogingen geen problemen meer gekend met de Tupamaros (notities, p. 14). Waar in het verzoekschrift verzoekster volhardt in haar verklaringen met betrekking tot de bedreigingen door de Tupamaros en de inval in het huis van haar grootmoeder, en stelt dat hieruit blijkt dat zij wel degelijk omwille van haar deelname aan de betogingen geïdendeerd werd, gaat zij daarbij voorbij aan de terechte vaststellingen in de bestreden beslissing dat niet is aangetoond dat deze huiszoeking verband houdt met verzoekster en zij er zelf ook niet zeker van is dat de inval iets met haar te maken heeft.

Bovendien stelt de Raad vast dat de inval in het huis van haar grootmoeder verzoekster er niet van weerhield om terug te keren naar dit huis en er een week te verblijven tijdens de eindejaarsperiode van 2018 om haar grootmoeder te bezoeken.

Dat verzoekster, ondanks deze bedreigingen en de beweerde inval in het huis van haar grootmoeder, toch terugkeerde naar Merida, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar vrees, minstens de ernst van de beweerde bedreigingen door de Tupamaros. De bestreden beslissing stelt hierover op goede gronden het volgende: *“U keerde in het kader van de eindejaarsfeesten van 2018 nog terug naar Merida, hoewel u deze stad had ontvlucht uit angst voor de Tupamaros. Straffer nog, u verbleef tijdens deze feesten een week in het huis van uw grootmoeder in Ejido (notities persoonlijk onderhoud, p. 12). Dit feit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees voor de Tupamaros, aangezien dit het huis was waar volgens uw verklaringen een huiszoeking in werd gedaan. Dat u ervoor kiest in een huis te verblijven waar groepen gelinkt aan het Venezolaans reeds zijn binnengevallen, is niet logisch. U verklaart hierover dat het eigenlijk minder dan een week was en dat u het risico nam om uw grootmoeder te kunnen zien. Zij kan omwille van haar fysieke toestand niet zelf naar Caracas of Maturin komen (notities persoonlijk onderhoud, p. 12). Deze uitleg volstaat niet om te verklaren waarom u op eigen initiatief terugkeerde naar het huis in Merida en zichzelf aan gevaar blootstelde, en dit zonder dat hier een dwingende reden voor was.”* De Raad stelt vast dat verzoekster deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, niet betwist en neemt deze motieven over. De Raad stelt vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij omwille van haar deelname aan de betoging in Merida persoonlijk gevisieerd werd.

Ook wat betreft haar deelname aan betogingen in Maturin, toont zij niet aan dat zij hier specifieke problemen door kreeg. Wat betreft de foto die van haar in *“El Pitazo”* zou zijn verschenen begin 2018 stelt de Raad vast dat verzoekster dit artikel niet neerlegt en hier verder weinig overtuigende verklaringen over aflegt. Zo stelt zij enerzijds dat zij de vlag op haar gezicht geschilderd had (notities, p. 10) maar later tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij een vlag vasthad (notities, p. 14) en dat zij een screenshot van het artikel had gekregen van iemand maar dit niet had bijgehouden omdat zij weinig geheugen had op haar GSM. Verder stelt zij het artikel niet gelezen te hebben, dat zij er niet bij naam in werd genoemd, en dat zij verder door niemand op negatieve wijze over de foto aangesproken werd (notities, p. 19). Waar zij verklaart het artikel niet gelezen te hebben stelt de Raad vast dat hieruit alvast weinig interesse blijkt voor een verslag over een betoging waaraan zij zelf aan deelgenomen heeft en waar zelfs een foto van haar zou genomen zijn. Voor zover enig geloof zou kunnen worden gehecht aan de beweerde publicatie van haar foto in *El Pitazo*, blijkt hieruit in elk geval niet, zoals terecht gesteld in de bestreden beslissing, dat zij hierdoor op enige manier in de problemen is gekomen, nu zij dit incident situeert in februari 2018 en zij in augustus 2018 naar Caracas verhuisde en zij verklaarde dat ze in die periode nooit aanwijzingen heeft gekregen dat de Tupamaros of de overheid naar haar op zoek was omwille van de beweerde publicatie (notities, p. 19). Voor zover zij verklaart dat zij bang was dat ze via gezichtsherkenning haar zouden kunnen opsporen via facebook, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat zij na het voorval in februari 2018 nog zes maanden in Maturin verbleef alvorens naar Caracas te verhuizen en zij daarna nog acht maanden in Caracas bij haar grootouders woonde, zonder dat zij verdere problemen kreeg omwille van deze foto of haar deelname aan de betogingen. Zij verklaart hierover dat haar grootouders in een wijk woonden die werd gecontroleerd door Tupamaros en collectivos. Voor zover dit volgens haar verklaringen de enige plaats was waar zij kon verblijven om haar documenten voor haar vertrek te regelen, blijkt in elk geval uit haar verklaringen dat zij hier verder geen problemen ondervond tot voor haar vertrek uit Venezuela. De Raad stelt vast dat verzoekster in het verzoekschrift geen elementen aanbrengt waaruit het tegendeel kan blijken. Naar het oordeel van de Raad maakt verzoekster dan ook niet aannemelijk dat zij omwille haar deelname aan de betogingen in Maturin noch omwille van de beweerde publicatie in *El Pitazo* gevisieerd zou zijn geweest, noch dat zij meer dan twee jaar nadat de foto zou genomen zijn, hierom gevisieerd zou kunnen worden door de Venezolaanse autoriteiten of de Tupamaros. De Raad stelt vast dat het verzoekschrift de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot de publicatie van de foto in *“El Pitazo”* ongemeoid laat.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekster met gebruikmaking van haar paspoort Venezuela op een legale manier en zonder problemen kunnen verlaten, wat een bijkomende indicatie is dat zij niet werd gevisieerd door de Venezolaanse autoriteiten en de Tupamaros. In het verzoekschrift wordt er op gewezen dat de vermeende sympathie van een deel van de familie van verzoekster geenszins uitsluit dat deze zelf wel een tegenstandster zou zijn van het Venezolaanse regime. Evenwel doet dit geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de beperkte politieke activiteiten van verzoekster en het feit dat zij niet aannemelijk maakt dat zij hiervoor vervolgd werd door de Venezolaanse autoriteiten of de Tupamaros. Bovendien stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing enkel wordt gesteld dat het feit dat haar familie geen oppositieprofiel heeft dat de aandacht van de Venezolaanse autoriteiten zou kunnen trekken en dat een deel van de familie een pro-regime profiel heeft en dat hieruit dus geen bijkomende risico-factoren in hoofde van verzoekster kunnen worden afgeleid.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij omwille van haar deelname aan de betogingen in Merida en Maturin in 2017 en 2018 persoonlijk gevisieerd werd door de Venezolaanse autoriteiten en Tupumaros. Bijgevolg maakt verzoekster ook niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela persoonlijk gevisieerd zou worden enkel omwille van haar deelname aan deze betogingen in het verleden, gezien het massale karakter van deze betogingen in de desbetreffende periode.

De door verzoekster neergelegde documenten zijn niet van aard om de beoordeling van de Raad om te buigen. Haar originele paspoort en identiteitskaart tonen haar nationaliteit en identiteit aan en worden ook niet betwist door verwerende partij. Het attest van haar werk in een kledingwinkel, een attest van haar stage in een apotheek, alsook de puntenlijst van haar opleiding aan de universiteit tonen haar werkervaring aan en dat zij aan de universiteit studeerde. De documenten met betrekking tot haar opleiding en vergunning als airhostess tonen aan dat zij een opleiding als airhostess volgde, wat ook niet betwist wordt. De Raad stelt vast dat deze documenten geen ander licht kunnen werpen op bovenstaande vaststellingen, nu zij als dusdanig niet relevant zijn voor noch betrekking hebben op de door verzoekster beweerde vrees voor vervolging door de Venezolaanse autoriteiten en de aan het regime gelinkte Tupumaros.

Gelet op het bovenstaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet voldaan zijn.

Voor zover verzoekster zich beroept op het gebrek aan eten en werk in Venezuela, kan de Raad volstaan met er op te wijzen dat preciaire socio-economische omstandigheden in het land van herkomst als dusdanig geen verband houden met de criteria in de vluchtelingdefinitie en dus geen aanleiding kunnen geven tot het verlenen van de vluchtelingenstatus.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet omwille van een politieke overtuiging aannemelijk maakt.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht. Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door verwerende partij blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Venezuela.

5.3. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling

of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 32). Dit artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en moet dan ook geïnterpreteerd worden in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het EHRM hanteert inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken een aantal principes (EHRM, *J.K. e.a. v. Zweden*, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde mishandeling een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *F.G. e.a. v. Zweden*, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, *H.L.R. v Frankrijk*, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, *J.K. e.a. v. Zweden*, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, *Saadi v. Italië*, § 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanne er ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, *NA v. Verenigd Koninkrijk*, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch aan mishandeling wordt onderworpen, is het in beginsel niet noodzakelijk om bewijs van persoonlijke risicofactoren voor te leggen (EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 132).

In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven zoals beoordeeld in punt 4 van dit arrest, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij omwille van haar deelname aan betogingen in 2017 en 2018 persoonlijk geïmagineerd werd door de Venezolaanse autoriteiten en Tupamaros, noch dat zij omwille van deze activiteiten in geval van terugkeer in de negatieve aandacht zal staan van het Venezolaanse regime.

5.4. Verzoekster beroept zich eveneens op de slechte economische en humanitaire situatie, het gebrek aan voedsel en toegang tot gezondheidszorg om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen en verwijst daarbij naar de in punt 2.1. van dit arrest vermelde rapporten, die deels dezelfde zijn als diegene die opgenomen zijn in het administratief dossier. De Raad stelt vast dat in haar aanvullende nota verwerende partij de landeninformatie heeft geactualiseerd ook met betrekking tot de socio-economische omstandigheden in Venezuela (COI Focus Venezuela Situatieschets, 15 mei 2020; EASO, Venezuela Country Focus, August 2020). De Raad stelt vast dat de informatie die door beide partijen wordt aangebracht met betrekking tot de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de socio-economische situatie in het land is geïmplodeerd en dat voor het zesde jaar op rij Venezuela zich in een zware socio-economische crisis bevindt. Zware economische sancties, dalende olieproductie, hyperinflatie en een inkrimping van de economie jaar na jaar, maken dat de armere Venezolaan niet of amper in zijn basisbehoeften kan voorzien. Doorheen 2019 voltrok zich een de facto dollarisatie in het land. Mede hierdoor en door een versoepeling van de controles op de import konden de rijkere Venezolanen zich opnieuw luxegoederen veroorloven. Maar voor de mensen die geen toegang hebben tot dollars blijft de situatie ongewijzigd.

Uit onderzoek van het Wereld Voedsel Programma blijkt dat één op de drie Venezolanen te maken heeft met voedselonzekeerheid en nood heeft aan bijstand, waarvan 7,9 % (zo'n 2,3 miljoen personen) ernstige voedselonzekeerheid ondervindt. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden.

De Raad wijst er evenwel op dat het reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van slechte socio-economische omstandigheden in het land van herkomst slechts binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan vallen indien aan de voorwaarden van de Vreemdelingenwet is voldaan. In die zin wijst de Raad op de bewoordingen van artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet volgens dewelke vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade (eigen onderlijning). Het Hof van Justitie heeft reeds geoordeeld dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

Naar analogie stelt de Raad dat niet zonder meer kan gesteld worden dat een algemene preciaire socio-economische of humanitaire situatie in het land van herkomst onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela als dusdanig werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel in 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet doch het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Voor zover verzoekster aanvoert dat zij zich in een situatie van extreme armoede bevond die het gevolg is van het handelen en/of nalaten te handelen van het Venezolaanse regime en daarbij verwijst naar het rapport van International Crisis Group, *“Misery as Strategy: The Human Cost of Conflict”*, van 31 mei 2018, stelt de Raad vast dat ook in dit rapport wordt gewezen op verschillende factoren die hebben bijgedragen tot de humanitaire crisis in Venezuela, waaronder de politieke crisis en het wanbeheer, maar dat hieruit geen intentie kan worden afgeleid om de eigen bevolking de toegang tot basisvoorzieningen te ontfangen. De recente landeninformatie bijgebracht door verwerende partij bevestigt bovendien de verdere verslechtering van de economische situatie in Venezuela als gevolg van de hogergenoemde factoren, ondanks een daling van de inflatie als gevolg van versoepelingen van de economische regulering (COI Focus Venezuela. Situatieschets, 15 mei 2020, p. 36-41)

De Raad wijst er voorts op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoekster in haar land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

Verzoekster wijst er in dit verband op dat verwerende partij volledig voorbij gaat aan het feit dat zij gedurende haar zwangerschap 8 kilogram is afgevallen omwille van het voedseltekort en dat ook haar broer en vader onder dit tekort leden en dat zij toen bij haar familie verbleef en dus op hun steun kon rekenen. Zij stelt dat dergelijke ondervoeding duidelijk een situatie van extreme armoede is die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om in de elementaire levensbehoefte voedsel te voorzien.

Voor zover verzoekster tijdens haar zwangerschap te maken had met ondervoeding, stelt de Raad evenwel vast dat zij niet aantoont dat zij op intentionele wijze de toegang tot voedsel werd of zal worden ontzegd door een actor van vervolging of ernstige schade in de zin van de Vreemdelingenwet. Hoger werd reeds vastgesteld dat zij slechts beperkte politieke activiteiten had in Venezuela en dat zij niet aannemelijk maakt dat zij om die reden zal worden gevisieerd door de Venezolaanse autoriteiten of Tupamaros. Verder stelt de Raad vast dat zij de ondervoeding van haar en haar zus niet in verband brengt met haar politieke activiteiten noch dat zij omwille van haar deelname aan de betogingen de toegang tot voedsel werd ontzegd.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekster niet aantoont dat zij en haar dochter, op intentionele en gerichte wijze in geval van terugkeer naar Venezuela een reëel risico lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waardoor zij in de onmogelijkheid zullen verkeren om in hun elementaire levensbehoeften te voorzien.

Waar verzoekster zich beroept op de falende gezondheidszorg, wijst de Raad op de hoger geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Mbodj tegen Belgische staat en op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”* (eigen onderlijning). Voor zover verzoekster medische problemen heeft, wat niet kan blijken uit het administratief dossier, dient zij een beroep te doen op de daartoe geëigende procedure in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont ook niet aan dat haar de toegang tot medische verzorging opzettelijk werd geweigerd in Venezuela.

5.5. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. De aard van het geweld in Venezuela is evenwel complex en veelzijdig en regionaal verschillend. Zo is er het geweld dat gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de collectivo's in het kader van de politieke repressie die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar de oppositie beschikt niet over een gewapende arm. Dit politiek geïnspireerde geweld kadert niet in een gewapend conflict zoals gedefinieerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de “COI Focus – Venezuela Situatieschets” van 15 mei 2020 blijkt dat het criminele en politieel geweld, in wezen doelgericht, sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De situatie in deze deelstaten wordt dan ook gekenmerkt door een gewapend conflict zoals gedefinieerd in het hoger geciteerde arrest Diakité van het Hof van Justitie. Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan. Uit de landeninformatie blijkt niet dat het geweld in deze deelstaten willekeurig van aard is, nu het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het gewapend conflict in deze deelstaten zeer beperkt is.

In casu stelt de Raad vast dat verzoekster afkomstig is van de deelstaat Merida en voor haar vertrek uit Venezuela in de deelstaat Monagas in Caracas verbleef. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in deze staten geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie. In zoverre verzoekster zich beroept op de algemene veiligheidssituatie in Venezuela om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, stelt de Raad vast dat verzoekster zich in wezen beperkt tot het verwijzen naar rapporten van International Crisis Group en de European Parliamentary Research Service waaruit blijkt dat de situatie in Venezuela volatiel is en het geweld wijdverspreid is. Uit de door verzoekster geciteerde landeninformatie kan evenwel niet blijken dat in Merida, Monagas of Caracas sprake is van een gewapend conflict in de zin van de hoger geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie, noch dat in deelstaten waar momenteel een gewapend conflict heerst in Venezuela, sprake is van willekeurig geweld. Bijgevolg is artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op volgens deze bepaling er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is of her risico op ernstige schade reëel is, indien de verzoekster in het verleden reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of met dergelijke vervolging of ernstige schade is bedreigd, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij persoonlijk gevisieerd werd omwille van haar politieke activiteiten en niet aannemelijk maakt dat zij ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet heeft ondergaan. Bijgevolg is verzoeksters verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

7. Met betrekking tot de door verzoekster ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekster blijkt dat zij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Zij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

8. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord.

Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekster niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET